

Oğlan ve Denizati

Çınar BİBER

Ođlan ve Denizati

Çınar BİBER

Parlak, güneşli bir sabah, Leo adında bir oğlan denize koştu. En sevdiği sarı tişörtünü giymiş, küçük yeşil bir sırt çantası taşıyordu. Dalgalar şıp şıp diye vuruyor, tuzlu hava burnunu gıdıklıyordu. Leo denizi her şeyden çok severdi. Sığ suyu keşfetmek ve neler bulacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Leo serin suya adım attı ve aşağı baktı. Küçük balıklar kayaların arasında hızla yüzüyor, bir yengeç yan yan yürüyordu. Sonra gözüne bir şey takıldı—parmağından büyük olmayan, altın-turuncu küçük bir denizatı. Kıvrık bir kuyruğu ve büyük, dost canlısı gözleri vardı. "Merhaba," dedi Leo yavaşça. Denizatı burnunu kıpırdattı ve gülümsüyor gibiydi.

"Ben Leo," dedi ođlan. "Senin adın ne?" Denizatı konuřmadı ama merhaba der gibi ařađı yukarı sallandı. Leo gúldú. "Çok komiksin!" Denizatı döndú ve yüzmeye bařladı, sonra durup arkasına baktı. Leo'nun peřinden gelmesini istiyor gibiydi. Leo merakla, nereye gideceđini görmek için dikkatlice onun peřinden yürüdü.

Denizatı Leo'yu gizli bir yere götürdü. Uzun, dalgalanan yapraklarla dolu yeşil bir su altı bahçesiydi. "Vay canına!" diye fısıldadı Leo. "Burası neresi?" Denizatı burnuyla işaret etti. Küçük balıklar yeşil yaprakların arasında saklanıyor, bir yengeç bir yaprağı kemiriyordu. "Burası deniz çayırı," der gibi yumuşak bir ses geldi. Leo denizatının ona evini anlattığını hissetti.

Denizati deniz ayirlarının içinde bir ileri bir geri yüzerek Leo'ya yaprakların nasıl yumuşak bir dans gibi sallandığını gösterdi. "Denizin altındaki bir orman gibi," dedi Leo. Denizati başını salladı. Balıklar sapların arasında saklambaç oynayarak hızla yüzüyordu. Küçük karidesler yapraklara tutunuyordu. Leo deniz ayirlarının hayatla dolu olduğunu gördü. Burası hareketli, mutlu bir yerdi.

"Demek burası senin yaşam alanın," dedi Leo. Denizatı kuyruğunu bir yaprağa dolayıp sıkıca tutundu. "Deniz çayırları seni dalgalardan koruyor," diye tahmin etti Leo. Denizatı büyük gözlerini kırptı. Leo küçük bir balığın yeşil yaprakları kemirdiğini izledi. "Ve sana yiyecek veriyor!" dedi. Denizatı gülümsüyor gibiydi. Leo anladığı için gurur duydu.

Tam o sırada, bir atıştırma arayan daha büyük bir balık yüzerek geçti. Denizatı şimşek gibi hızla sık deniz çayırının içine daldı ve gözden kayboldu. Büyük balık şaşkın bir halde yoluna devam etti. Leo kıkırdadı. "Saklanmakta çok iyisin!" Denizatı dışarı baktı ve burnunu kıpırdattı. Leo deniz çayırının küçük hayvanlar için güvenli bir battaniye gibi olduğunu gördü.

Leo bir kayaya oturdu ve deniz çayırı bahçesini izledi. Balıkların küçük bitkileri kemirdiğini, yengeçlerin yeşil sapların arasında yürüdüğünü ve hatta küçük bir denizatının kıvrılıp uyukladığını gördü. "Burada ne çok hayvan yaşıyor," dedi Leo. "Deniz çayırları senin evin." Denizatı başını salladı ve Leo'nun parmağının etrafında yüzdü. Leo kendini mutlu ve huzurlu hissetti.

Güneş batmaya başladı ve Leo eve gitme zamanının geldiğini anladı. "Geri geleceğim," diye söz verdi. Denizatı küçük bir selam verdi ve deniz çayırıların içinde gözden kayboldu. Leo el sallayarak vedalaştı ve kumsala geri yürüdü. Eve gidene kadar yeşil su altı bahçesini ve küçük denizatını düşündü.

O gece Leo deniz çayırılarını düşünmekten kendini alamadı. Bunu herkesle paylaşmak istiyordu. "Bir maket yapacağım," diye karar verdi. Yeşil kâğıt, bir ayakkabı kutusu ve oyuncak hayvan kutusunu buldu. Kâğıdı uzun, dalgalı şeritler halinde kesti ve kutunun içine yapıştırdı. Sonra oyuncak balıklar, yengeçler ve küçük bir denizatı ekledi. Gerçek deniz çayırı bahçesine tıpatıp benziyordu!

Ertesi gün okulda Leo maketini dikkatlice taşıdı. Sıcak gülümsemesi ve gözlükleriyle öğretmeni onun kutuyu tuttuğunu fark etti. "Orada ne var, Leo?" diye sordu. "Bu bir deniz çayırı yaşam alanı," dedi Leo gururla. "Bir denizatıyla tanıştım ve o bana gösterdi!" Öğretmeni onu sınıfa göstermesi için davet etti. Leo'nun kalbi hızlı çarpıyordu ama heyecanlıydı.

Leo maketiyle sınıfın önünde durdu. "Bu deniz çayırı," dedi yeşil kâğıdı işaret ederek. "Birçok hayvanın evi." Oyuncak balıkları ve yengeçleri gösterdi. "Burada yiyecek ve barınak buluyorlar. Deniz çayırıları onları koruyor." Sınıf arkadaşları görmek için öne eğildi. "Bitkiler deniz hayvanlarının yaşamasına yardımcı olur," dedi Leo. Herkes alkışladı ve tezahürat yaptı.

Öğretmen gülümsedi. "Bu harika, Leo. Bize önemli bir şey öğrettin." Sınıfa sordu: "Deniz çayırları neden önemlidir?" Çocuklar ellerini kaldırdı. "Yiyecek veriyor!" dedi biri. "Barınak veriyor!" dedi bir diğeri. Leo'nun yüzü güldü. Maketi herkesin anlamasına yardımcı olmuştu. Kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Okuldan sonra Leo'nun arkadaşları ona denizatını sordular. "Gerçekten kıvrık bir kuyruğu var mıydı?" diye sordu Mia. "Evet!" dedi Leo. "Ve büyük, dost canlısı gözleri." Onlara su altı bahçesini ve deniz çayırlarının nasıl bir dans gibi sallandığını anlattı. Arkadaşları gözleri kocaman dinledi. "Ben de görmek istiyorum!" dedi Sam. Leo gülümsedi. "Belki bir gün hep birlikte gideriz."

O gece Leo yatağında yattı ve denizatını düşündü. Onunla tekrar yüzdüğünü, yeşil deniz çayırı bahçesini keşfettiğini hayal etti. Balıkların hızla yüzdüğünü ve yengeçlerin yan yan yürüdüğünü hayal etti. Küçük denizatının kuyruğunu parmağına doladığını hayal etti. Leo kendini sıcacık ve mutlu hissetti. Yakında tekrar ziyarete gideceğini biliyordu.

Leo en küçük bitkilerin bile birçok hayvana ev olabileceğini öğrendi. Deniz çayırları balıklara, yengeçlere ve denizatlarına yiyecek ve barınak verir. Orası onların güvenli yeridir. Leo denizatıyla tanıştığı için sevindi ve onun dünyasını sınıfıyla paylaşabildiği için gurur duydu. Gülümseyerek uykuya daldı, okyanusu ve küçük altın renkli dostunu hayal etti.